

scipiant; aut utiliori modo, prout loci qualitas exegerit, provideant. Idemque in iis civitatibus, ac locis, ubi nullae sunt parochiae, quamprimum fieri curent: non obstantibus quibuscumque privilegiis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus »[†]; Patres huius Provincialis Guadalaxarensis Concilii decernimus:

350. Parochi iuxta formam Tridentini instituantur; vel aliter, de consensu Sanctae Sedis.

351. Nemo, absque licentia Episcopi vel Parochi, actus iurisdictionis parochialis exercere possit.

352. Potest Parochus, salva Episcopi reservatione, in sua Paroecia, Sacramentorum administrationem cui-libet sacerdoti approbato committere, si Poenitentiae Sacramentum excipiat, quod facultatem iurisdictionis exigit, quam solus Episcopus concedere valet.

353. In absentiae vel alicuius impedimenti casibus, potest Parochus alicui priorum Vicariorum seu sacerdotum in Paroecia residentium, ipsam Parochiam committere; sed minime alienae Paroeciae Vicariis seu sacerdotibus commendet; hoc enim remotionem importaret, a solo Episcopo faciendam.

354. Primitiae, ex praecepto Ecclesiae collectae, ad Parochum in actuali exercitio pertinent.

TITULUS VI.

DE VICARIIS PAROCHIALIBUS

355. Quoniam Vicarii nomine intelligitur, in genere, ille qui vicem alterius tenet, ideoque munus Vicario-

[†] Sess. XXIV, cap. 13, de reformatione.

rum Parochialium in hoc consistit, ut Parocho adiuvant in Sacramentorum administratione et divinum cultum fovendo, atque data occasione, suas vices gerant in animarum salute curanda, nullam proinde sacerdotes administrandi auctoritatem independentem a Parochis in fideles sibi vindicare, nihil disponere vel immutare audeant, sed in omnibus veros auxiliares Parochorum sese prodire debent: et quia instituere ac revocare Vicarios ad Episcopum pertinet, et eiusdem Episcopi quoque est assignare congruam tribuendam Vicariis; de hisce, quae sequuntur praecipimus:

356. Episcopi tot sacerdotes Vicarios Parochis provideant, quot ad Sacramenta administranda et divinum cultum celebrandum sufficient.

357. Missam in Parochiali Ecclesia, vel de licentia seu mandato Parochi, extra Ecclesiam Parochialem, hora assignata, celebrent in festis diebus Vicarii.

358. Legi residentiae Vicarii subiaceant. Unde a Paroecia tribus diebus, octo vero intra limites Dioecesis absque Vicarii Foranei licentia, abesse non valeant.

359. Erga parochianos ita se gerere debent, ut nec nimium eorum societati adhaereant, nec ipsorum abhorere amicitiam appareant. Eos quos viderint minime Parocho adhaerere, tamquam sibi singulariter caros non habeant; secus malae suspicionis huiusmodi sacerdotes erunt.

360. Conferentiis ecclesiasticis interesse tenentur Vicarii, eo tempore ac ratione, quibus a dioecesanis decretis sancitum fuerit.

361. Ut rite salubriusque suo munere fungantur Vicarii, formae nominationis eorum, mandatis Parochi sub cuius regimine constituuntur, necnon facultatibus

concessis in Epistola, *Carta de gracia* dicta, atque legitimis loci consuetudinibus standum est.

362. Cum sint Vicariae fixae constitutae velut Parochiarum auxiliares, ut parochialia officia opportune adimpleantur, sacerdotes eisdem deservientes Vicarii sunt, amplioribus tamen facultatibus sub auctoritate ac dependentia proprii Parochi gaudentes.

TITULUS VII.

DE CAPPELLANIS

363. Cappellani omnes, cuiuscumque dignitatis, alicui Ecclesiae parochiali adscribantur.

364. Praeter officia in nominationis litteris assignata, quibus sedulo attendant praecipimus, residentiae legi obstricti manere debent, iuxta dispositiones dioecesanarum.

365. Qui in Episcopali civitate domicilium habent, divinis officiis interesse tenentur Cathedrali Ecclesiae, feria quinta in Coena Domini, processioni in festo Corporis Domini Nostri Iesu Christi et eius octava, aliisque solemnitatibus de mandato Episcopi.

366. Singulis annis, si dioecesana decreta aliter non disponant, rationem Ordinario reddant Cappellani de eleemosynis, quovis titulo ac fine in ecclesia sua collectis, quarumque administrationem seu dispensationem habuerint.

367. Cum munere animarum salvandi rite ac fructuose fungi non possint Sacerdotes, nisi scientiam sibi propriam possideant, volumus ut omnes Cappellani conferentiis ecclesiasticis semper intersint.

TITULUS VIII.

DE CAETERIS CLERICIS

368. Praeter morum honestatem ac totius vitae aedificationem, ad quam clerici omnes districte obligantur, Presbyteri nulla beneficia vel officia ecclesiastica habentes, alicui parochiali ecclesiae adscripti sint; ab eaque proinde, nisi de superiori licentia, non absint.

369. Et quoniam non pro sua tantum, sed pro animarum utilitate Sacris Ordinibus insignati fuerunt, volumus ut tempore praesertim quadragesimali ac paschali et in festis solemnioribus, ad confessiones audiendas, verbum Dei dispensandum, aliaque munera sacerdotalis officii obeunda, prompti sint.

370. Quod de Cappellanis, circa divinis officiis assistentiam disposuimus, hoc caeteris clericis etiam iubemus.

371. Postremum, animo toto commendamus clericis cunctis, eorum conscientiam onerantes, otium fugere et laborem assumere; illosque hortamur in Domino ut amicitia et caritate christiana sese invicem tractent atque diligant, ut in fraternae dilectionis spiritu coadunati, sint Parochis levamen, populo exemplum bonorum operum, in integritate, et in caritate firma atque in dulcissimo Corde Iesu Christi radicata.

TITULUS IX.

DE REGULARIBUS ET DE INSTITUTIS
VOTORUM SIMPLICIUM

372. Patres huius Concilii Provincialis proclamantes, plurimum ex monasteriis pie institutis et recte administratis in Ecclesia Dei splendoris atque utilitatis oriri, necessarium esse iudicamus, ut in hac nostra Provincia ecclesiastica semper fulgeant Regulares obedientiae, paupertatis et castitatis observantia, quam coram Deo et Ecclesia solemniter profitentur ac voverunt, una cum caeteris virtutibus statui suo specialiter respondentibus; ita ut in eis perfectio religiosae vitae vigeat in omnibus.

473. Speramus itaque sedulam curam et diligentiam Superiores Regulares adhibituros esse, ad omnem relaxationem suorum subditorum pro viribus vitandam, atque ad perfectam religiosam vitam servandam.

474. Ad quod, praeter proprias regulas et constitutiones, huius Provinciae Regulares prae oculis habeant decreta S. C. Episc. et Regul. *Quemadmodum* 17 Dec. 1890; *Auctis admodum* 4 Nov. 1892; *Singulari* 27 Martii 1896, aliasque canonicas praescriptiones, praesertim recentiores.

SUBSECTIO II.

DE COETIBUS CHRISTIANIS

477. Cum de personis individuis in Subsectione praecedenti dixerimus, nunc de personis collectivis seu de coetibus aut ordinibus quibusdam, quos efformant christiani, Nobis tractandum est. Coetus autem de quibus hac in divisione loquemur sunt qui sex in sequentibus Titulis ita comprehenduntur: - Titulus I. De Concilio Provinciali. - Titulus II: De Synodo Dioecesana. - Titulus III: De Capitulis. - Titulus IV: De Seminariis. - Titulus V: De Paroeciis earumque regimine. - Titulus VI: De Nosocomiis, Orphanotrophiis atque Hospitiis.

TITULUS I.

DE CONCILIO PROVINCIALI

476. Ad Metropolitanam, qui iurisdictionem habet in Provincia, ut dictum alias fuit, ius convocandi Concilium Provinciale attinet.

477. Cum sit in Romano Pontifice omnimoda potestas, potest, si ita ipsi videbitur, ab hac lege congregandi Provinciale Synodum dispensare; et dispensat, quando ad illum Archiepiscopi confugiunt, eximi ab huiusmodi convocatione deprecantes.

478. Quando Reverendissimus Archiepiscopus cano-

nice sit impeditus, tunc Suffraganeus antiquior, tempore praescripto, convocare debet alios Consuffraganeos, qui tali in casu, tenentur Episcopo antiquiori obsequium praebere, ut si Metropolitanae parerent. Si Archiepiscopus e vita evaserit, sede vacante, Suffraganeo etiam antiquiori competit Concilium cogere.

479. In Provincia Concilium congregandum est, et in ipsa Ecclesia Metropolitana; quod si aliqua sint difficiliora ad removenda obstacula, Archiepiscopo seligere fas erit locum, qui facilis sit omnibus Suffraganeis, ut sine discrimine possint incolumes ad Synodum convenire tempore assignato.

480. Sicut ius convocandi ad Metropolitanam attinet, sic praeesse et dirigere illi propria sunt; ius enim illi obligationem dedit in Ecclesiam, et ius ad sequentia donavit. Metropolita legitime impedito, iuxta a S. C. Tridentino dispositum, ius convocandi et caetera exsequendi antiquiori competit Suffraganeo.

481. Convocandi sunt ad Concilium Provinciale ii quos de iure aut consuetudine designatos invenimus.

482. Illi vero qui tenentur ad Synodum Provinciale convenire, et sine legitimo impedimento abfuerint, puniendi sunt.

483. In huiusmodi Concilio ea quae ad fidem pertinent definiri non debent: tales enim definitiones solummodo Summo Pontifici aut Concilio Oecumenico reservantur. Idem dicito si de Disciplina generali agatur: nihil enim Synodus Provincialis contra canonicas dispositiones statuere potest, nisi expressum privilegium adsit.

484. Disquirere autem Provincialia Concilia possunt aliquas fidei novas quaestiones, sed Apostolicae Sedi utpote infallibili Magistrae veritatis, ultimum iudicium relinquendo.

485. Haec Provincialis Synodus exoptat ut Episcopi nominare non desint iudices synodales, quibus a Summo Pontifice causae committantur.

TITULUS II.

DE SYNODO DIOECESANA

486. De hac Synodo agentes, rem totam ita exponemus in hoc Titulo, ut in ipso agamus de personis, de obiecto, de decretis ac de memoratae Synodi publicatione, modo sequenti:

487. Ipse Episcopus non modo Synodi est praeses, sed unicus, qui in eadem ius habet ferendi leges; et quamvis adstantium consilium exposcat, non tamen cogitur illud sequi. Unde ad eum pertinet non tantum Synodum indicere, eique praeesse, verum etiam res deliberandas proponere, easque (nisi de re agatur in qua iura Capituli eius consensum exigunt), auditis aliorum sententiis, suo arbitrio definire, ideoque decreta suo nomine inscribit, et solus subsignat. Post Episcopum ii sequentur, qui et vocari debent et adesse tenentur. Hi vero sunt: Canonici Ecclesiae Cathedralis, et Curati ac Beneficiati, nisi adsit consuetudo, vi cuius interveniat totus Clerus.

488. In casu autem, quo in Synodo agendum sit de reformatione morum, vel de alia re, quae Clerum universum spectet, omnes Presbyteri et Clerici interesse debent. Tunc tamen, si Episcopus acturus sit super aliquo ex praemissis, verbis specificis, in Edicto convocationis mentionem facere debet. « Ratione tamen

parochialium, ait Tridentina Synodus¹ aut aliarum saecularium Ecclesiarum, etiam annexarum, debeant ii, qui illarum curam gerunt, quicumque illi sint, Synodo interesse ».

489. Synodi obiectum sunt ea quae necessaria vel utilia sunt, et spectant ad abusum corrigendos, virtutes promovendas, disciplinam instaurandam. Ad ipsam quoque pertinet Decreta Concilii Provincialis aliarumque legum observantiam promovere. Attamen de quaestionibus, quae in scholis agitantur, nihil decernat. Potest equidem aliquid statuere praeter ius commune, sed statuta eius quae iuri communi adversantur, firmitate carent. Prudenter infligat censuras, et absteineat a nimia severitate, atque ab immoderata casuum reservatorum extensione.

490. Leges synodales debent esse utiles, claris verbis concinnatae, et loco ac tempori convenientes. Episcopus consilium Capituli requirat, etsi non teneatur illud sequi. Leges synodales, sine consilio Capituli editae, non valent, cum deficient a norma praescripta.

491. Publicatio eo modo facienda est, qui sufficiens sit ad Decretorum notitiam afferendam iis, quorum interest; ideoque quoad Decreta, quae solum Clerum respiciunt, sufficit lectio quae in Synodo fit; quoad vero Decreta, quae ad totum populum spectant, publicatio fiet vel per lectionem in Ecclesia Cathedrali, vel per edictum publice affixum, vel alio simili efficaci modo.

¹ Sess. XXIV, cap. 2, de ref.

TITULUS III.

DE CAPITULIS

492. Eo quidem fine Capitula Ecclesiarum Cathedralium instituta sunt, ut et cultus divinus recte et maiori qua fieri possit maiestate celebretur, et Episcopo sint auxilio in Ecclesiae regimine, in quo etiam, Episcopo deficiente, vices eius suppleant. De primo enim nihil dubium, quum Cathedralis Ecclesia dignior sit aliis eiusdem Dioeceseos Ecclesiis, ut ipsius nomen indicat. Divinus igitur cultus in ea, quoad fieri possit, splendidior esse debet. De secundo merito dicitur in Cap. Novit. *De his quae fiunt a Praelato sine consensu Capituli*: « Novit plenius tuae discretionis prudentia, qualiter tu et fratres tui unum corpus sitis, ita quod tu caput, et fratres tui membra esse comprobentur. Unde nec decet, omissis membris, te aliorum consilio in Ecclesia tua negotiis uti, cum id non sit dubium, et honestati tuae, et sanctorum patrum institutionibus contraire »; et Sancta Tridentina Synodus¹ Capitulum ita se gerere debere statuit « ut merito Ecclesiae Senatus dici possit ». Quoad vero tertium, notum est omnibus, mortuo Episcopo, Vicarium Capitularem eligi a Capitulo ad Dioecesim regendam. Quae cum ita sint, et attenta connexione intima, quam Ecclesia et eius Capitulum inter se in Cathedralibus habent, Synodus nostra quaedam decernenda, quaedam vero in memoriam revocanda censuit.

¹ Sess. XXIV, cap. 12, de ref.

CAPUT I.

De Ordine Sacro in Beneficiariis Capitulorum.

493. Licet ex rigore iuris non ad omnia illa beneficia obtinenda requiratur Sacer Ordo Presbyteratus, verum Sancta Tridentina Synodus¹, postquam generaliter praecepit quod in omnibus Ecclesiis Cathedralibus omnes Canonicatus et Portiones annexum habeant Ordinem Presbyteri, Diaconatus, vel Subdiaconatus, adiecit post pauca: « Ubi vero consuetudo laudabilis habet ut plures, vel omnes sint Presbyteri, omnino observetur ». Quoniam autem Cathedralis Ecclesia Guadalaxarensis hanc laudabilem consuetudinem habet, ut omnes obtinentes et Dignitates et Canonicatus et Portiones integras et dimidias Portiones Presbyteri sint; hanc consuetudinem omnino observari volumus.

494. Caeterae huius Provinciae Cathedrales conformentur, hac in re, Cathedrali Ecclesiae huius civitatis Metropolitanae.

CAPUT II.

De muneribus Beneficiorum in Provinciae huius Capitulis.

495. Assidua est in primis, in huius civitatis Cathedrali, Capituli assistentia ad Officia Divina publice in eodem templo vel recitanda vel canenda, atque ad Missae Sacrificium solemniter quotidie celebrandum.

496. Praesto etiam sunt Archipraesuli assistentes

¹ Sess. XXIV, cap. 12, de ref.

huius Capituli Beneficarii, dum Missam solemniter celebrat, sive in Cathedrali, sive in alio templo, atque etiam quando ille adest Missae solemnium, ipso non celebrante, necnon et quando ordines confert.

497. In aliis etiam quae ad Ecclesiae utilitatem pertinent, libenter Praesuli inserviunt, et Dignitates obtinentes, et alii Capituli beneficarii, sive munus Provisoris et Vicarii Generalis alicui eorum adiungatur; sive a secretis Archiepiscopo adesse debeat; sive Archipraesule absente aut infirmitate impedito, Archidioeceseos gubernationem aliqui de Capitulo gerere debeant; sive Seminarii regimen, vel scientias in eo docendi ipsis adiungatur munus; aut de libris et concionibus, aliisque quibusvis scriptis quae per typographiam publica sint facienda, theologicum ab eis iudicium petatur; aut munus confessarii Monialium illis detur; vel examen Ordinandorum, aut illorum sacerdotum qui parochialia munera debeant obtinere, aut ad audiendas confessiones sint approbandi, ipsis committatur; sive de arduis negotiis theologicis, vel canonicis consultationes ab ipsis petantur; et sic de aliis.

TITULUS IV.

DE SEMINARIIS

498. Optatissima nobis nunc advenit opportunitas Seminaria nostra in melius ordinandi, quam quidem adeo peramanter arripimus, ut si praeter hoc, in hac Provinciali nostra Synodo, nullum aliud fuerit perfectum negotium, hoc uno ad optatum exitum deducto, maximam curis Nostris putarem datam fuisse compensationem.

Minime enim nos fugit quantum iuvamen solatiumque inde accipiat Mater Ecclesia.

499. Quapropter Prima Guadalaxarensis Provincialis Synodus secum reputans « cleri instituendi excolendique cura nullam Episcopo maiorem neque uberiolem esse », consulere exoptat « quemadmodum disciplina et rectio clericorum sacris in Seminariis ad tridentinas exigenda normas, quibusnam praecipue rebus alenda in eis pietas et generosa virtus, quaenam maioribus doctrinis, ut congruenter temporibus floeant, incitamenta adii-cienda, in omnique clero quaenam ad ampliora animo-rum lucra sint providenda »¹.

CAPUT I.

De conformitate Seminariorum in Provincia cum regulis tridentinis et inter se.

500. Illud equidem in primis curandum est, Seminariis nostris penitus ad Tridentini normas conformandis, ut ipsorum aditus nonnisi illis pateat iuvenibus « quorum indoles et voluntas spem afferat, eos ecclesiasticis ministeriis perpetuo inservituros »².

501. Cum innecessarium sit, non praecipimus sed potius enixe commendamus, ut tum in civitate Metropolitana, tum in Dioecibus Provinciae nostrae, Seminaria ita conserventur et foveantur, ut ad perfectionem et altitudinem quam praesens rerum ordo, et temporum adiuncta exigunt, perveniant; curantibus ipsis Episcopis, ut praedicta Seminaria regantur et moderentur iuxta statuta atque decreta Tridentina ac iuxta privi-

¹ Leo XIII ad Austriae Episcopos, 30 Martii, 1891.

² Trid. Sess. XXIII, cap. 18, de ref.

legia, noviter erectis Dioecibus, a Sancta Sede concessa. Si autem acciderit grave aliquid in praxi, ita ut praescripta a S. Tridentina Synodo non stricte adimpleri possint aliqua in Dioecesi, consulat opportune Episcopus Sacram Concilii Congregationem, ut inde quid sibi agendum sciat.

502. Praecipue volumus ut Seminarii subsidia, iuxta Tridentini decretum, in alendis et religiose educandis et in ecclesiasticis disciplinis instituendis pauperum filiis, maxime impendantur. Minime autem e Seminario ditiorum filii exclusi censeantur, modo suo sumptu alantur, et studium prae se ferant Deo et Ecclesiae inser-viendi.

CAPUT II.

De Seminariorum constitutione in Provincia.

503. Cum Seminarium dicatur institutum scientificae et religiosae disciplinae, ab Episcopo fundatum et sustentatum ad iuventutis Ecclesiae inserviturae formationem et educationem intendendam, iuxta formam Concilii Tridentini; ut recte et fructuose tale institutum dirigatur, iis statutis praeceptisque subiici oportet, quibus melius forma sua determinetur, luculentius obiectum suum dignoscatur, optimeque cursus eius perficiantur. Huiusmodi autem Statuta et praecepta simul sumpta, audit *Constitutio*. Quoddam vero in his fixum et quasi immutabile concipitur, quod institutum in quodam ordine constituit, et hoc *Fundamentum* est. Quoddam intra eundem ordinem alterabile, sed sua constantia donatum, quod ambulandum iter quasi sternit, et hoc est *Ratio Studiorum*. Quoddam denique nimis varia-